

»**N**aši nastopi niso koncert, temveč pričevanje. Pričevanje o Božjem klicu, Božji ljubezni in sinovski vdanosti slovenstvu.« Tako pravi osem pevcev, na nastopih vedno odetih v elegantno črmino. Talar je namreč del njihovega pričevanja. »Obleka je zunanje znamenje tega, kar smo: smo duhovniki in zato duhovniški okteti. Talar je naša službena obleka. Tisti, ki z veseljem živi svoj poklic, jo tudi s ponosom nosi.«

Duhovniški okteti so začeli prepevati v letu 2006. Pobuda zanj je prišla iz avstrijske Koroške, ko si je Jože Kopeinig zaželel, da bi ob praznovanju stoletnice duhovniške zveze Sodalitas zapel duhovniški pevski sestav iz Slovenije. Obrnil se je na nadškofa Alojza Urana, nadškof naprej na duhovnika Marjana Lampreta, ta pa je nabral še sedem navdušencev. Po nastopu, ki naj bi bil zgolj enkratni dogodek, se je zgodilo, da to ni bil zadnji. Poiskali so si ime Oremus, ime, ki izkazuje, da je petje za duhovnika najprej molitev. Po sedmih letih pevskega druženja, ko so s petjem in pričevanjem razveseljevali poslušalce v številnih župnijah doma, v zamejstvu in po svetu, v letu 2010 pa izdali tudi prvo zgoščenko *Cerkveno leto s pesmijo*, je prišel čas za zgoščenko s sakralnimi in domovinskimi skladbami *Oremus za domovino*, ki bo v dneh ob prazniku samostojnosti in mašniških posvečenih izšla pri založbi Družina.

In kako oremusovci povezujejo duhovništvo in petje?

Smo vesela združba duhovnikov

MARJAN LAMPRET, DRUGI BAS, ŽUPNIK NA BREZNICI

V petem razredu sem mutiral in iz tenorista sem postal basist, pravzaprav baritonist. Ker v gimnazijskem zboru ni bilo pravega basista, me je profesorica Cilka določila za prepevanje drugega basa in tako je ostalo do danes. V tistem času sem prepeval tudi na koru župnijske cerkve sv. Vida in pogosto se z neko otožnostjo spominjam starejših pevcev, ki so me imeli za svojega, čeprav sem bil najmlajši pevec med njimi. Tudi v času teološkega študija sem prepeval v t. i. ekumenskem oktetu in z njim obiskal kar nekaj lepih evropskih mest. Ljubemu Bogu sem hvaležen, da mi je podaril vsaj toliko posluha, da so drugi mislili, da sem dober pevec, čeprav nisem znal skoraj nobene pesmi na pamet. Zelo veliko sem se jih naučil v bogoslovju, uporabe vokalne tehnike pa sem se naučil pri s. Boženi. Bog ji povrni za potrpežljivost!

Ponavadi sem bil med najmlajšimi pevci, kjer koli sem prepeval. V duhovniškem oktetu pa sem najstarejši, tako da me najmlajši pevec Martin, ki bi mu bil lahko oče, kliče 'stari'. Bog mu grehe odpusti! Smo ena vesela združba duhovnikov, ki se na vajah razvedrimo, obogatimo s pastoralnimi izkušnjami, pa tudi kakšno kritično si povemo. Petje nas najprej bogati v našem duhovništvu in nam je opora v trenutkih, ko je molitve k Bogu laže zapeti kot deklamirati. Vsem duhovnikom in seveda bogoslovcem priporočam, da veliko po-

jejo, ne glede na stopnjo posluha, saj nas petje najbolj naravno poveže tudi z verniki, ko jim približamo lepoto liturgije preko pesmi. Čim bolj posluh piliš, tem boljši je. Tako je tudi z molitvijo, mar ne?

Gospod, hvala za talent

SEBASTJAN LIKAR, PRVI TENOR, ŽUPNIK V ŠMARTNEM/ŠMARNO GORO

Včasih me spreleti skoraj grešna misel: Bog, daj, odzemi mi moj talent, ki si mi ga v taki meri posreduješ za moje življenje ... Včasih je talent tudi veliko breme, za katero se ti zdi, da ga ne moreš nositi. Toda to so res prazne in hitro minljive misli. Take misli prežene neizmerna hvaležnost za dar, ki ga imaš. Potem se začne čisto drugačno spraševanje: Bog, če mi vzameš to, kaj mi še ostane? Kaj lahko sploh dam drugim?

Duhovnik katoliške Cerkve je skoraj neločljivo povezan z bogoslužnim petjem. Lepa liturgija zahteva skoraj nepogrešljiv mašnikov prispevek, pa če gre za en sam vzklík *Skrivnost vere*, je tisti iz srca in pomemben, saj ljudstvo skupaj s srednikom med Bogom in njimi zapoje bistvo vere: Tvojo smrt oznanjamo, Gospod, in tvoje vstajenje slavimo! Tako se pred prazniki zaveš tudi, kako težko je tistim duhovnikom, ki nimajo tako razvitega glasu, ki se težko znajdejo z notami, ki nimajo zboru, da bi odgovarjal ... Pa je hvaležnost toliko večja: Gospod, hvala za talent!

Pojte novo mašo vse življenje!

BOGDAN ORAŽEM, PRVI BAS, ŽUPNIK V POLHOVEM GRADCU

Petje mi je bilo položeno že v zibelko, saj so bili moji starši cerkveni pevci v domači župniji Sodražica. Otroštvo na vasi sem preživljal še v tistih časih, ko so se vaščani še pogosto zbirali skupaj in prepevali narodne in cerkvene pesmi; ličkanje, mlatenje, ljudske procesije, kot na primer »Marijo nosijo« v božični devetdnevnici. Kot doraščajočega mladeniča me je za petje navdušil predvsem pokojni profesor Tone Požar na cerkveni klasični gimnaziji v Vipavi. Bil je že v letih, a vedrega duha in je znal približati mladim lepoto in globino večglasnega petja. V semenšču in v domači župniji sem bil tudi priložnostni organist. Cerkvena glasba in petje sta navdihovala mojo duhovnost, kar se kaže tudi v novomašnem geslu: »Gospod je moja moč in moja pesem« (Ps 118). Kot kaplan na Vrhniki, v Trebnjem in sedaj župnik v Polhovem Gradcu sem sodeloval pri župnijskih pevskih zborih in tudi občasno pri moških okteti. Če velja izrek sv. Avguština, da kdor poje, dvakrat moli, potem želim letošnjim novomašnikom, da bi peli novo mašo vse svoje življenje, s petjem slavili Boga in dvigali srca ljudi k Njemu.

Oremus za domovino

Duhovniški okteti so pri založbi *Družina* izdali zgoščenko s sakralnimi in domovinskimi pesmimi

Svoj glas dajem na voljo

JANEZ RIHTARŠIČ, DRUGI BAS, ŽUPNIK V MIRNI PEČI

Svojega življenja in duhovništva si ne morem predstavljati brez pesmi. Življenje je pesem. Res je včasih ta pesem veličavno vznesena, božično mila in čuteča, drugič žalostna in postno sočutna, je piano in forte ... a vse to sem jaz. Najlepše pa je, da morem s svojim glasom dati čast Bogu. Z glasom in poslušom mi je Bog izročil sposobnost, orodje, s katerim morem – kot duhovnik pa toliko bolj – prinašati veselo novico, evangelij. Nekoč me je neka gospa z besedami: »Vi ste premalo hvaležni za svoj glas!« spodbudila k razmišljanju, kako uporabljam te darove. V tistem razmišljanju mi je na pomoč prišel eden od hvalospetov, ki ga molim pri evharistiji: »Z angeli te veselo slavimo tudi mi in po našem glasu vesoljno stvarstvo in ti prepevam: svet, svet, svet ...« Takrat sem si rekel: »To bo moja hvaležnost: Svoj glas hočem dati na voljo vsem in vsemu, da bo Bog slavljen in ljubljen.« In moje veselje je, če s svojim petjem koga pritegnem, da dviga svojo dušo k Bogu.

Duhovništvo je povezano s petjem

MARKO ČIŽMAN, DRUGI TENOR, ŽUPNIK ŽUPNIJE LJUBLJANA PODUTIK

Petje je del mojega življenja, odkar pomnim. Tako se mi je zdelo čisto normalno, da sem že v prvem razredu na župnikovo vprašanje, kje bi raje sodeloval: kot ministrant ali pri pevskem zboru, odgovoril: »Pri pevskem zboru!« Leta v župnijskem otroškem pevskem zboru so bila lepa. Veliko smo peli, hodili na pevске revije in izlete, sodelovali pri »muzikalu« Slovenski božič in še in še. Tudi v mladinski skupini smo veliko prepevali. Tam sem osebno doživel, kako petje povezuje. Še danes opažam: skupina, kjer radi pojejo, je med seboj povezana. V študentskem obdobju sem sodeloval pri različnih zborih. Ko sem prišel v semenišče, sem se pridružil oktetu. Kako povezuje petje in duhovništvo? Duhovniško delo je skoraj nujno povezano s petjem. Prepevamo z otroki pri verouku, prepevamo pri sveti maši, prepevamo na tečajih igranja kitare ... Že nekaj let se enkrat na teden dobimo na pevskih vajah tudi z okteto Oremus. Ni si vedno lahko vzeti čas, toda če si človek nekaj želi, se čas vedno najde.

Pesem nas skupaj drži

JANEZ AVSENIK, DRUGI TENOR, ŽUPNIK V MENGŠU

Petje me spremlja vse moje življenje. Lahko rečem, da sem kot pevec pri otroškem zboru spremljal cerkveno leto in je s tem rasla tudi moja osebna vera in tudi moja pot k duhovništvu. Zato sem z veseljem pel tudi v bogoslovskih letih. V času župnikovanja v Kranjski Gori sem celo prepeval v prosvetnem pevskem zboru. Tako sem bil s petjem blizu ljudem, ki ne hodijo v cerkev. Nadvse pa se veselim sodelovanja v duhovni-

škem oktetu Oremus, kjer smo duhovniki pevci in tudi prijatelji. Smo delavci v istem božjem vinogradu in pesem nas povezuje. Na pevskih vajah se pogovorimo o osebnih in pastoralnih izkušnjah in problemih. Pesem nas skupaj drži.

Sedaj pa se veselim tudi mnogih zborov v župniji Mengeš, kjer sem župnik. Tu ni družine brez glasbenika, saj smo glasbeno mesto. V cerkvi prav lepa pesem naredi praznik in postane molitev. In Bogu hvala za dobre in tudi srčne pevce, ki so župnijski sodelavci tudi na drugih področjih.

Qui bene cantat, bis orat

MARTIN ZLOBKO, PRVI BAS, KAPLAN V ZAVODU SV. STANISLAVA

Petje mi je Gospod Bog položil že v zibelko in tako sem tudi odraščal v pevski družini in povezan z glasbo že od rosnih let. Ker mi je Gospod dal talent za glasbo, še posebej za petje, bi bilo zame to greh zapraviti. Spomnim se, kako rad sem vsa leta prepeval tudi v semeniškem moškem zboru – tudi kot diakon. Zato nisem pomišljal, ko so me člani okteta Oremus povabili, naj se jim pridružim. Zelo sem bil vesel tega povabila, ker res rad pojem, še posebej Bogu v čast. Kot kaplan v Zavodu sv. Stanislava tako večkrat poskrbim za vodenje petja pri jutranjih mašah in ob ponedeljkih pri adoraciji. Prav srečen sem, ko tudi v Zavodu srečujem željo po lepem petju, ki se izraža v mnogih zborih in komornih zasedbah. Prav fantastično pa je, ko tudi profesorji skupaj kakšno zapojemo. Seveda pa dar petja uporabim tudi pri slovesnejših mašah ob praznikih, še posebej pri sv. Katarini in v Sori, kjer redno pastoralno pomagam in kjer imajo tudi odlična in vestna pevška zboru. Večkrat pa se skupaj z dijaki nasmejimo, saj si običajno prepevam tudi tako, na samem, zase, ko grem po hodnikih po šoli ... Pa saj poznate Avguštinovo misel: »Qui bene cantat, bis orat« oz. »Kdor lepo poje, dvakrat moli.«

Petje odpira srca

ANDREJ ŽUPAN, PRVI TENOR, ŽUPNIK V RADOVLJICI

S petjem se srečujem že od otroštva. Doma smo prepevali, predvsem ob nedeljah popoldne, ko je oče raztegnil svojo harmoniko. Kot otrok sem hodil k otroškemu pevskemu zboru v domači župniji na Ježici. V bogoslovju smo večkrat prepevali v zboru ali pa smo spontano zapeli na hodniku. Preprosto rečeno rad prepevam, petje me navdihuje in mi daje elan. Čeprav se je pogosto po napornem dnevu prav težko zvečer odpraviti na vaje, mi družba duhovnikov kar nekako odvzame utrujenost in pozabim, kaj vse moram doma še postoriti. Tudi župljani vedo: ob sredah zvečer je župnik na pevskih, ob sredah nihče nič ne pričakuje od mene. Povedal sem jim, da snemamo zgoščenko, in zdaj me že povprašujejo, kdaj bo. Zdi se mi, da so radovljiški župljani z mano v oktetu, del nas so – ne le zaradi prilagajanja, ker župnika ni, ampak tudi duhovno, z molitvijo. Petje odpira človekova srca, tudi tista najbolj zadržana. Novomašnikom, sploh vsem duhovnikom, pa bi rekel: pojte, pojte, ne sami, ne solirajte, pojte skupaj z ljudmi in videli boste čudež. ■

KSENJA HOČEVAR, foto: T. P.